

тоянь за Аиша, намѣрваше са днесъ, когато намѣри майка си, и особенно баба си, най далечъ отъ нея отъ колкото другий пѣтъ.

Отчаянь, той помысли найнапредъ да побѣгне и да са убіе самъ, безъ да еви нищо на онѣзи жены, които ще пожалѣяхъ за смъртъта му колкото са погрижихъ и за живота му . . . той скокнѣ бърже съ туй намѣреніе— но хвърли послѣденъ погледъ . . . на онѣзи, която бѣ майка му . . . видѣ я бѣдна, обезчестена, презрѣна отъ сичкыя свѣтъ. Припомни си че тя преди малко пролѣ слъзы за чедото си . . . И останѣ.

Тогасъ той пристѣпи къмъ нея, и ѣ рече:

« И сына си, когото остави помнишь ли го еще?

— Винжгы! вынжгы! извика тя . . . въспоминаніето за него ма мжчи день и ноць.

— Обѣщахъ ти са да ти го доведѣ.

— А! нека го видѣ преди да умрѣ! да доде! да доде! извика тя като си стискаше рѣцѣтъ, и нека доде, ако ще бы като мой ангелъ, който ми носи наказаніето и осжжденіето ни.

— Ще доде! обѣщавамъ ти го.

— Живъ е слѣдователно?

— Живъ, и ще доде да ти донесе не наказаніе, но утѣшеніе и забравенъе на минжлото.

— Ти го познавашъ слѣдователно, господине?

— Познавамъ го.

— И увѣренъ ли си че нема да ма прокълне? »

Тогасъ Пикильо, като си издигнѣ очытъ къмъ небето, рече:

« Той та прости . . . и та благославя, майко моя!!! »

Жиралда страшно извика а Пикильо си тури рѣката на грѣшницата, която навеждаше глава предъ него.

« Дѣщи на Аляга, рече той, на храбрый воинъ Мавръ, можешъ сега да са помолишь на баща си.

— Да . . . да, азъ не смѣяхъ да му са помолѣж, но сега ще смѣж.

— Колкото за сына ти, той нема да знае нищо отъ колкото разказа на чужденеца . . . той нема да помни освѣнъ едно нѣщо, че му си майка! »